

Arrest

nr. 57 443 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn, afkomstig van het dorp Baforchu in de buurt van Bamenda. Reeds toen u klein was vertelde uw vader u soms dat u zou moeten huwen met de chieft van uw dorp. U dacht echter toen dat dit niet ernstig was. Desalniettemin besloot u zwanger te worden omdat u gehoord had dat u op die manier kon vermijden dat u met het dorpshoofd zou moeten trouwen. Immers, een vrouw die kinderen gebaard had zou geen vrouw meer van de chieft kunnen zijn. Toen u 24 jaar was werd u zwanger en beviel u van een zoon, (A.), en verhuisde naar Douala omdat u daar een zaak wou beginnen zodat u beter voor uw kind zou kunnen zorgen. U huwde niet met de vader van (A.) aangezien uw en zijn ouders dit niet toestonden. Uw ouders waren boos omdat u zwanger was geworden en u nu niet meer de vrouw van de chieft kon zijn.

Op 28 december 2009 stierf uw zoontje echter op mysterieuze wijze. Sindsdien vielen uw ouders u niet meer lastig over een huwelijk met de chieft, maar ze witten de dood van uw zoontje wel aan het feit dat u eigenlijk de vrouw was van de chieft en dus niet zwanger had mogen worden. U geloofde dat de chieft uw kind via zijn traditionele krachten vermoord heeft. Op 30 april 2010 werd u door uw vader opgebeld met de melding dat uw moeder ziek was en dat ze u wou zien. Hierop vertrok u naar Baforchu, het dorp waar uw ouders woonden, waar u op 1 mei 2010 arriveerde. Daar aangekomen zag u dat uw moeder helemaal niet ziek was. Ze zei dat ze u gewoon eens wou zien. Daarop besloot u de volgende dag meteen weer naar Douala te vertrekken omdat u uw zaak niet te lang wou achterlaten. Dezelfde avond echter kwam er bezoek bij uw ouders. U werd gevraagd de bezoeker te komen begroeten. Hierop herinnerde uw vader u aan het feit dat u moest huwen met de chieft. U weigerde en liep naar buiten maar werd door de boodschappers van de chieft tegengehouden en naar het paleis gebracht. Daar werd u opgevangen door (A.M.), één van de vrouwen van de chieft. Zij diende u alles uit te leggen wat een vrouw van de chieft moest weten. U sliep in haar kamer maar op 3 mei 's morgens vroeg sloop u weg en ontvluchtte u het paleis. U ging naar uw broer in Bamenda maar die wou u niet ontvangen aangezien hij vreesde dat dat ongeluk zou brengen. Vervolgens ging u naar uw vriendin (K.) die u hielp naar Douala terug te keren. In Douala aangekomen durfde u niet naar uw woning te gaan omdat u vreesde dat men u daar zou komen zoeken. U verbleef bij uw vriendin (D.) en ging zo nu en dan 's nachts stiekem naar huis om er zaken te regelen. Na twee weken had de vriend van (D.) iemand gevonden die u naar het buitenland kon brengen. U diende 3.000.000 francs te betalen. Vervolgens werd u door een man naar België gebracht. In België droeg hij u over aan een andere man die u dwong in de prostitutie te gaan. U diende voor hem te werken om zijn geld terug te betalen dat hij voor u betaald had. Op een dag sprak een vaste klant u aan en legde u uw probleem uit. Hij hielp u te ontsnappen uit het huis waar u zich diende de prostitueren en bracht u naar Brussel waar u op 27 september 2010 asiel aanvraagde. U verklaart momenteel bijna vijf maanden zwanger te zijn van een tweeling. De uitgerekende geboortedatum is 30 april 2011.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat uw gedrag ten aanzien van uw ouders en ten aanzien van de tradities van uw dorp totaal inconsistent is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van net die tradities die uw ouders aanhangen. Zo is het niet aannemelijk dat u, die door uw ouders gedwongen zou zijn de vrouw te worden van de chieft en daarom besloot zwanger te worden om uw lot te vermijden, toch regelmatig terugkeerde naar het dorp om er niet alleen vooralsnog uw ouders op te zoeken maar om er zelfs de traditionele feesten te gaan vieren en er in het bijzijn van de chieft te gaan dansen in het paleis (zie gehoor CGVS, p.6). In het licht van uw verklaringen dat uw zwangerschap door uw ouders slecht onthaald werd en dat ze boos waren op u omdat u op die manier niet meer de vrouw van de chieft kon worden (zie gehoor CGVS, p.3) is dit een op zijn minst zeer merkwaardige vaststelling. Zelfs uw verklaring dat u toen dacht dat u toch niet meer met de chieft zou moeten huwen omdat u een kind had gebaard doet niets af aan de totaal inconsistente aard van uw gedragingen, gezien het net de tradities van uw dorp waren waaraan u door uw zwangerschap wou ontkomen, terwijl u die tradities daarna opnieuw aanhaalde door deel te nemen aan festiviteiten in het paleis. Bovendien is het al helemaal verwonderlijk dat u, ook nadat uw zoon, zoals u gelooft, door de chieft vermoord werd (zie gehoor CGVS, p.5), toch nog bleef terugkeren naar het dorp wanneer uw ouders dat vroegen (zie gehoor CGVS, p.3, 5). Zelfs indien u, zoals u verklaarde, dacht dat u niet meer met de chieft zou moeten huwen (zie gehoor CGVS, p.5), blijft het merkwaardig dat u na een telefoontje van uw vader meteen vertrok naar uw dorp en naar uw ouders, die u nochtans veel ellende zouden hebben bezorgd door u aan de chieft te beloven. Ook uw verklaringen betreffende uw uithuwelijking aan de chieft bevatten nogal wat inconsistenties en ongerijmdheden. Zo is het niet aannemelijk dat u tot uw 24 jaar blijkbaar helemaal met rust werd gelaten aangaande uw huwelijk met de chieft, hoewel de overeenkomst met uw vader dateerde van toen u nog klein was en u er soms wel attent op werd gemaakt (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaarde zelfs dat u dacht dat het een grap was maar dat u om zeker te zijn toch zwanger wou geraken om een gedwongen huwelijk te vermijden (zie gehoor CGVS, p.3). Gezien het bestaan van een dergelijke regel, namelijk dat een zwangere vrouw niet meer kan worden uitgehuwelijkt aan de chieft, is het toch merkwaardig dat u tot uw 24 jaar, wanneer de kans toch al aanzienlijk was dat u een andere partner zou

tegenkomen, met rust werd gelaten en blijkbaar niet gedwongen werd bij de chieft te gaan wonen. Ook na de dood van uw zoon lieten ze u gedurende 4 maanden met rust in Douala (zie gehoor CGVS, p.5), wat gezien uw eerdere zwangerschap om aan het huwelijk te ontkomen, merkwaardig is en alvast niet aantoont dat uw ouders u gedwongen wilden uithuwelijken aan de chieft. Ook is het merkwaardig dat uw ouders akkoord gingen met het feit dat u vanaf november 2007 in Douala zou gaan wonen, zeker aangezien zij er blijkbaar vanuit gingen en wisten dat uw zoon niet zou overleven (zie gehoor CGVS, p.2, 3) omdat u toch de vrouw van de chieft zou moeten worden. Het is merkwaardig dat zij wel toestonden dat u zich in een grote stad zou vestigen waar u nog weinig contact met hen hield maar dat ze niet toestonden dat u met de vader van uw kind zou huwen (zie gehoor CGVS, p.5). Ook het feit dat u op uw 24e nog op school mocht zitten is allerm minst consistent met een uithuwelijking aan de chieft (zie gehoor CGVS, p.2). De manier waarop u werd opgevoed en de vrijheid die u duidelijk van uw ouders kreeg komt alvast niet overeen met uw verklaringen als zou u gedwongen geweest zijn met de chieft te huwen.

Verder is het merkwaardig dat u verklaart dat uw problemen 'begonnen' op 30 april 2010 toen uw vader u opbelde (zie gehoor CGVS, p.3). Ook in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op de DVZ dd. 27/09/2010, p.2) vermeldt u enkel de feiten die dateren van na 30 april 2010. Gezien u echter overtuigd bent van het feit dat uw zoon door de chieft werd vermoord, is het niet aannemelijk en komt het absoluut niet doorleefd over dat u dit feit niet als het begin van uw problemen ziet en dat u zelfs wanneer gevraagd werd of u voor 30 april reeds problemen had in Kameroen initieel 'nee' antwoordde.

Ook uw verklaringen in verband met de tradities die er in Kameroen heersen zijn onsamenhangend. Zo verklaarde u enerzijds dat veel meisjes gedwongen worden te huwen met de chieft en dat die meisjes niet uit het paleis mogen komen en geen contacten met de buitenwereld mogen hebben (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u echter gevraagd werd hoe u dit allemaal weet, verklaart u echter dat u hen vaak zag in het dorp. Hierop werd u geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen aangezien meisjes die opgesloten zitten toch niet in het dorp kunnen rondlopen, waarop u aanhaalde dat ze wel naar festiviteiten gaan en op de boerderij gaan werken (zie gehoor CGVS, p.6). Bovendien is het niet aannemelijk dat u de woorden van uw vader met betrekking tot uw gedwongen huwelijk met de chieft nooit ernstig zou hebben opgenomen (zie gehoor CGVS, p.3), terwijl u anderzijds verklaarde dat veel meisjes dat lot ondergaan en gevangen worden om naar de chieft gebracht te worden (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart pas wanneer u zelf meegenomen werd begrepen te hebben dat het serieus was (zie gehoor CGVS, p.6), wat dan weer een merkwaardige verklaring is in het licht van de dood van uw zoon enkele maanden eerder, omwille van uw weigering te trouwen met de chieft.

Verder blijkt u ook slechts een heel 'selectieve' kennis te hebben van de tradities in uw dorp, ondanks het feit dat u wel degelijk duidelijk deelnam aan de traditionele activiteiten (zie gehoor CGVS, p.6). Zo weet u wel dat meisjes gedwongen worden met de chieft te trouwen, dat dit gebeurt op beslissing van de vader, dat de chieft de vrouwen niet kan weigeren en dat zwangere vrouwen niet meer in aanmerking komen om met de chieft te trouwen (zie gehoor CGVS, p.3, 5) maar u bleek echter niet te weten dat die laatste 'regel' uit uw traditie niet meer opgaat wanneer het kind overleden is (zie gehoor CGVS, p.6), wat toch merkwaardig is. Bovendien weet u ook niet wanneer uw vader de overeenkomst met de chieft sloot, wat de inhoud ervan was en waarom uw vader die overeenkomst sloot (zie gehoor CGVS, p.6-7). Ten slotte blijkt u ook geen andere vrouwen te kennen die ooit weigerden met de chieft te huwen of die er ooit mee gehuwd zijn (zie gehoor CGVS, p.7) wat merkwaardig is voor iemand die bijna heel haar leven in hetzelfde dorp woonde indien er toch zoveel meisjes gedwongen worden te huwen met de chieft (zie gehoor CGVS, p.6). Verder verklaart u er nooit met andere meisjes over te hebben gepraat (zie gehoor CGVS, p.7) maar blijkt u toch op de hoogte te zijn van de geruchten in het dorp betreffende de traditie van gedwongen huwelijk met de chieft (zie gehoor CGVS, p.3).

Bovendien verklaart u dat u uit het huis van uw ouders wegliep toen men u naar het paleis wou brengen en dat u door de medewerkers van de chieft werd tegengehouden en vooralsnog naar het paleis werd gebracht (zie gehoor CGVS, p.3). In dat opzicht is het merkwaardig dat u, die tegen uw wil naar het paleis zou zijn gebracht, blijkbaar daar niet werd opgesloten. Immers, u verklaarde enkel dat u uw kamer niet uitkwam omdat u dit zelf weigerde en u kon blijkbaar zonder problemen dezelfde kamer verlaten toen u het paleis ontvluchtte (zie gehoor CGVS, p.7).

Na uw vlucht uit het paleis en uw terugkeer naar Douala nam u trouwens geen contact meer met iemand in het dorp of met uw vriendin (K.) in Bamenda om eventueel te vernemen hoe er op uw verdwijning werd gereageerd (zie gehoor CGVS, p.2, 8), wat ook de ernst van uw vrees aantast. Immers, u verklaarde bang te zijn dat men u in Douala zou komen zoeken maar ondernam geen enkele actie om dit ook te verifiëren. Nergens uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u ook daadwerkelijk gezocht wordt door de chieft of inwoners van uw dorp. U keerde ook meermaals, weliswaar 's nachts,

naar uw eigen woning in Douala terug, maar u haalt nergens enig objectief element aan dat erop wijst dat u gezocht werd.

Al deze elementen tasten de ernst van uw verklaringen met betrekking tot uw gedwongen huwelijk in Kameroen grondig aan.

Wat betreft uw problemen in België dient vooreerst te worden opgemerkt dat u deze niet zelf aanhaalde wanneer gevraagd werd naar uw vrees bij een terugkeer naar Kameroen. Bovendien blijkt u niet te weten wie u naar België bracht en weet u zelfs niet of het om een Kameroener ging (zie gehoor CGVS, p.8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de mensenhandelaar die u naar Kameroen bracht zijn geld kreeg van de man in België en zijn kosten dus gedekt zijn (zie gehoor CGVS, p.4).

Wat betreft uw vrees geen verblijfplaats te zullen hebben in Kameroen als alleenstaande moeder van twee kinderen, kan worden opgemerkt dat u er in het verleden reeds in slaagde als alleenstaande moeder een zelfstandig leven te leiden, waarbij u in staat was voor u en uw kind te zorgen. U bleek een succesvolle zaak alleen te hebben uitgebouwd (zie gehoor CGVS, p.2) onafhankelijk van uw familie. Bovendien blijkt u over een sociaal netwerk van vriendinnen te beschikken in Kameroen (zie gehoor CGVS, p.3, 4 en 8).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt ten slotte geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas ondersteunt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betoogt omtrent de motivering dat haar gedrag inconsistent is met een gegronde vrees of reëel risico, dat zij voornamelijk vreesde te moeten trouwen met de chieft en niet zo bevreesd was van haar ouders of de traditie. Zij was ervan op de hoogte dat een zwangere vrouw niet moet huwen met de chieft en stelt dat het normaal is dat zij terugkeerde naar het dorp naar haar zieke moeder.

Dat zij aangaf dat haar problemen begonnen op 30 april 2010 is omdat de feiten van deze datum de doorslag gaven.

Inzake de motivering dat haar verklaringen omtrent de traditie onsamenhangend waren wijst verzoekster erop dat zij tijdens het gehoor aangaf dat de meisjes van de chieft enkel als groep naar buiten mogen maar tegen niemand mogen spreken. De commissaris-generaal laat na te motiveren waarom dit ertoe leidt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij ervan op de hoogte was dat deze meisjes geen contact mochten hebben met de buitenwereld. Aldus zijn artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Aangaande de selectieve kennis die haar wordt verweten inzake de tradities stelt verzoekster dat zij kan bewijzen dat zij van deze streek afkomstig is. De commissaris-generaal geeft toe dat zij op de hoogte is van de tradities in haar dorp. Verzoekster was niet op de hoogte van het feit dat vrouwen nog moeten huwen met de chieft indien hun kind is overleden.

Zij heeft geen contact meer gezocht met het paleis omdat zij vreesde te zullen worden teruggebracht. Met de meisjes van het paleis kon zij geen contact opnemen omdat deze geen contact mochten hebben met de buitenwereld.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom geen subsidiaire bescherming wordt toegekend zodat artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, afkomst en asielrelaas, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster legde uiterst vage verklaringen af aangaande de kern van haar asielrelaas. Zo kon zij niet de minste toelichting vestrekken bij de afspraak tussen haar vader en de chiefting die zij met deze chiefting diende te huwen. Zij wist niet wanneer deze afspraak werd gemaakt, noch waarom zij werd gemaakt, noch wat de inhoud ervan was. Tevens bleef zij uitermate vaag aangaande de chiefting met wie zij diende te huwen en die zij stelt te vrezen, en dit ondanks dat zij zou zijn geboren en opgegroeid in diens dorp, Bafoucho. Zo stelde zij enerzijds dat vele meisjes gedwongen met de chiefting moesten trouwen doch kon zij anderzijds geen meisjes of vriendinnen noemen die werden gedwongen. Voorts gaf zij aan dat de chiefting veel kinderen had doch kon zij in het geheel niet preciseren hoeveel kinderen deze had en kon zij niet één van deze kinderen bij naam noemen. Evenmin kende verzoekster andere vrouwen die ooit weigerden met de chiefting te trouwen (administratief dossier, stuk 4, p.2, 6-7).

Verzoeksters verklaringen zijn niet aannemelijk waar zij beweerde dat er in het kader van haar huwelijk met de chiefting geen huwelijksceremonie zou plaatsvinden en dat dit niet nodig was (*ibid.*, p.7). Dat het traditionele dorpsfeest een huwelijk zou sluiten zonder dat dit gepaard zou gaan met enige ceremonie of festiviteiten is niet geloofwaardig.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoeksters gedrag niet consistent is met de vrees voor vervolging die zij stelt te koesteren. Verzoekster beperkt zich dienaangaande tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van haar eerdere verklaringen, hetgeen de pertinente en terechte motivering ter zake niet vermag te ontcrachten.

Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeksters verklaringen betreffende haar uithuwelijking aan de chiefting inconsistenties en ongerijmdheden bevatten. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster, ondanks dat de overeenkomst tussen haar vader en de chiefting dateerde van toen zij klein was en zij hierop soms attent werd gemaakt, volledig met rust werd gelaten tot zij vierentwintig was, te meer gelet op het bestaan van de regel dat een zwangere vrouw niet kan worden uithuwelijkt aan de chiefting en op het risico dat zij een andere partner zou tegenkomen voor deze leeftijd. Tevens is het merkwaardig dat haar ouders akkoord zouden gaan met het feit dat zij vanaf november 2007 in Douala

ging wonen, zeker aangezien zij blijkbaar ervan uitgingen en wisten dat haar zoon niet zou overleven en zij toch de vrouw van de chieft zou moeten worden. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster ook na de dood van haar zoon en ondanks dat zij zwanger raakte om aan haar huwelijk te ontkomen, nog verscheidene maanden met rust zou zijn gelaten. Ook het feit dat zij tot zij vierentwintig was nog op school mocht zitten is niet consistent met haar beweerde gedwongen uithuwelijking. Verzoekster laat de voormelde vaststellingen geheel ongemoeid zodat deze onverminderd blijven gehandhaafd.

Bovendien acht de commissaris-generaal het met reden merkwaardig dat verzoekster herhaaldelijk verklaarde dat haar problemen begonnen op 30 april 2010 toen haar vader haar telefoneerde. Gezien zij overtuigd was van het feit dat haar zoon door de chieft werd vermoord, is het niet aannemelijk en komt het absoluut niet doorleefd over dat zij dit feit, waarvan aangenomen moet worden dat het een grote impact had op haar persoon, niet als het begin van haar problemen zou zien en, gevraagd of zij voor 30 april 2010 reeds problemen kende in Kameroen, initieel zelfs 'nee' antwoordde.

Voorts laat verzoekster de terechte vaststelling onverlet dat het, gelet op haar verklaringen inzake de gedwongen overbrenging naar het paleis, merkwaardig is dat zij aldaar niet zou zijn opgesloten en zonder problemen de kamer en het paleis kon ontvluchten.

Verzoekster doet een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar zij stelt dat deze haar verwijt dat zij geen contact opnam met het paleis. De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoekster na haar vermeende vlucht uit het paleis en haar terugkeer naar Douala geen contact meer opnam met iemand van het dorp of met haar vriendin in Bamenda om zich via deze weg op de hoogte te stellen van hoe er op haar verdwijning werd gereageerd. Zij verklaarde bang te zijn dat men haar in Douala zou komen zoeken doch ondernam geen enkele actie om dit te verifiëren. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij daadwerkelijk zou worden gezocht door de chieft of inwoners van haar dorp en zij haalde nergens enig objectief element aan dat erop wijst dat zij werd gezocht. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoekster zou trachten zich te informeren aangaande de evolutie van haar problemen en situatie. Dat zij naliel dit te doen getuigt van desinteresse en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Daarenboven brengt verzoekster geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen nog des te meer klemmt daar zij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo kon zij niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 9, nr.34). Voorts verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij 1.500.000 CFA betaalde voor haar reis (*ibid.*, nr.33), terwijl zij bij het CGVS stelde hiervoor 3.000.000 CFA betaalde (administratief dossier, stuk 4, p.3-4).

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas.

Verzoekster onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om de motivering aangaande haar problemen in België en haar vrees in Kameroen als alleenstaande moeder geen verblijfplaats te zullen hebben te weerleggen. Deze vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan kritiek op de overige, overtollige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

2.2.2. Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende

gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete argumenten aan waaruit zou kunnen blijken dat zij voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, derhalve niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het door verzoekster aangevoerde feitenrelaas bevat zij pertinente en gedetailleerde overwegingen die haar afdoende motiveren. De motiveringsplicht is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS